

ညီလေးငယ်

ချစ်ခင်သမျှအရာရာ

ချစ်ခဲ့သမျှ အရာရာ...

ကြားလိုက်ရသည့် စကားက ညို့နားထဲ သံရေပူ လောင်းချသလို ဗလောင်ဆူသွားသည်။ နှုတ်ခမ်း အစုံတို့ သည် တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်ကာ ရှေ့ဆက်ပြောရမည့် စကားများက ထွက်မလာပဲ လည်ချောင်းထဲတွင် သစ်နေသည်။ စကားသံတွေ အစား မျက်ဝန်းက အိမ်က မျက်ရည်တို့က စောစီးစွာ လျှံကျလာ၏။

မောင်ကတော့ ညို့ကို တစ်ချက်လေးတောင် မကြည့်။ လက်အစုံကို ဘောင်းဘီ အိပ်ကပ်ထဲထည့်ပြီး ညို့ကိုကျောခိုင်းလျက် အဝေးတစ်နေရာကို တွေ့တွေ့ လေးငေး ကြည့်နေသည်။ မောင်မျက်နှာက ဘာခံစားချက်မှ မရှိသလို ဖြစ်၏။ ညို့ကိုလည်း ဖိနှစ်ကျော် ပေါင်းဖက်လာသည့် ဇနီးမယား တစ်ယောက် မဟုတ်သလို ခပ်တည်တည်နဲ့ ။ မောင့်စိတ်ထဲမှ ဘယ်လိုရှိနေလဲ ညိုမခန့်မှန်း တတ်တော့။

မောင်ပျော်နေသလား။ ဒါမှ မဟုတ် ဝမ်းနည်းနေလား။ စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေသလား။ သူလုပ်ဆောင်မယ့်လုပ် ရပ်အတွက်၊ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် အတွက် အမှန်တရား ဘက်တော်သားလို့ များ မောင်တွေ့နေရော့လားမသိ။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ကြီးနဲ့ တွေးအေး နေလိုက်တာ မောင်ရယ် ...။ ခုတလော မောင် အိမ်ကိုပြန်မလာတာ တစ်လကျော်

လောက် ရှိခဲ့ပြီ။ မောင့်အလုပ်က ထုံးစံအတိုင်း မန္တလေးရုံးခွဲမှာ ရှိတာမို့ မန္တလေးမှာ ပဲ အနေများ သည် ။ တစ်ခါတစ်ခါ ညှိလိုက်သွားပေမဲ့ သားလေးရဲ့ ကျောင်းကိစ္စနဲ့ အလုပ်များ နေတာမို့ ညှိလိုက်မသွားဖြစ်။ အစက တစ်ပတ် တစ်ခါလောက် အိမ်ကို အရောက် ပြန်လာနေကြ ဆိုပေမဲ့ အခု နောက်ဆုံး အခေါက်တော့ မောင်ပြန်မလာတာ တော်တော်လေး

ကြာသွားပြီ။ ညှိကတော့ အားတဲ့ အခါတိုင်း မောင်ကို တစ်နာရီခြား တစ်ခါလောက် ဖုန်းဆက် ဖြစ်သည် ။ သို့ပေမဲ့ မောင်က ဖုန်းသိပ်မကိုင်လိုပါ။ အလုပ်များ နေသလို လုပ်ပြီး မောင်ဖုန်းချူချူ ပစ်တာ ခဏခဏ ဖြစ်သည် ။ သို့သော် ... ညှိ မောင့်အပေါ် သံသယ သေးသေးလေးတောင် မဝင်ခဲ့ဖူးပါ။

မောင်အလုပ်များ နေလို့ ၊ ပင်ပန်းနေလို့ ဆိုပြီး ညှိ အရာအားလုံး နားလည်ပေးခဲ့သည် ။ ညှိအတွက်တော့ အမြဲတမ်းမောင်က အပြစ်တင်ရက်စရာ မရှိသည့် ယောက်ျားကောင်း တစ်ယောက်သာ ဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်လေတော့လည်း မောင့်ကို လွမ်းလွန်းလို့ ဖုန်းဆက်ပြီး ငိုမိသည် ။ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပြည့်စုံနေပေမဲ့ မိသားစုအတူ မနေထိုင်ရတဲ့ ညှိဘဝက တစ်ခါတစ်လေတော့လည်း ခါးလွန်းလှသည် ။ မောင့်ကို နားဝင်အောင် ပြောပြပြီး မန္တလေးကို လိုက်ခဲ့မည် ပြောတော့ မောင်လက်မခံခဲ့။ သိပ်မကြာခင် ရန်ကုန်ကိုအပြီး ပြောင်းခဲ့မယ် ပြောပြီး အချိန်တွေ ဆွဲဆန့်လာခဲ့သည် မှာ ယခုဆို နှစ်နှစ်ကျော် လောက်တောင် ရှိရောမည်။ ညှိဖုန်းဆက်ပြီး အလွမ်းသယ်သည့် အခါတိုင်းလည်း မောင်ထံကြားရသည့် စကားက တစ်မျိုးတည်းသာ ဖြစ်သည် ။

"အလုပ် ပင်ပန်းရတဲ့ အထဲ နားပူနားဆာ မလုပ်ပါနဲ့ ညှိရယ် ...။ မောင်တို့ က ညားခါစတွေ မဟုတ်ဘူး ။ သားလေးတောင် သုံးနှစ်ကျော် ရှိနေပြီ။ သားလေးကိုပဲ ဂရုစိုက်ပါ။ အချိန်တန်တော့ ပြန်လာမှာ ပေါ့ ...

။ ဒါပဲညိုရယ် ...။ အလုပ်တွေ ပင်ပန်းလို့ နားတော့မယ်။ ဂွတ်နိုက် ...”

မောင်ဖုန်းချသွားတော့ ညို့တစ်ယောက်တည်း တောင်တောင်အီအီ တွေးရင်း အိပ်ရေးပျက်ခဲ့တဲ့ ညတွေ မောင် မသိလေ ရောသလား။ မောင် ညို့ ကို စိတ်ကုန် နေလေပြီလား မသိ။ တွေးရင်း ညိုစိတ်တွေ ပူမိသည် ။

“ ညို့ ... နင့်ယောက်ျားကို အဝေးမှာ တစ်ယောက်တည်း ဒီအတိုင်း လွှတ်မထားနဲ့ နော်...။ ယောက်ျားတွေက ယုံရတာ မဟုတ်ဘူး ။ ရှေ့တစ်မျိုး ကွယ်ရာ တစ်မျိုးရယ် ...။ နင်လည်း သားတစ်ယောက်နဲ့ လုံးလည် ချာလည် လိုက်မနေနဲ့ ။ ကိုယ့်ယောက်ျား အကြောင်း နည်းနည်းပါးပါး စုံစမ်းဦး”

သူငယ်ချင်းတွေ သတိပေးတုန်းက ညိုပေါ့ပေါ့တန်တန် တွေးခဲ့မိသည် ။ တွေးမိသည် ဆိုသည် ထက် မောင့်ကို ညိုအကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ခဲ့သည် လေ။ တစ်ခါတစ်လေ ညိုတို့လို မိန်းမသားတွေက ယောက်ျားတွေထက် စာရင် အတွေးတွေ နိမ့်နေတတ်တယ်။ အချစ်ကို ကိုးကွယ် တတ်ကြတယ်။ ကိုယ့်ချစ်သူကိုလည်း အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်မိတတ်တယ် မဟုတ်လား။

အခုလည်း မောင့်ကို ညိုယုံကြည်သည် ။ ဖန့်ကျော် တည်ဆောက်လာတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ မောင့်ဘက်က လင့်ဝတ္ထရား ပျက်ကွက်ခဲ့တာ တစ်ခုမှ မရှိသလို၊ ညိုလည်း မယားဝတ္ထရား မပျက်ခဲ့ဖူးပါ။ ညိုတို့ အိမ်ထောင်ရေးက နားလည်မှုတွေနဲ့ တည်ဆောက်ပြီး အရမ်း သာယာခဲ့သည် ဟု ညိုထင်သည် ။ ပြီးတော့ မိဘ သဘောတူလို့ လက်ထပ်ခဲ့ကြတာ ဆိုပေမဲ့ မောင် ညို့အပေါ် ကြင်နာသလို ညိုလည်း မောင့်ကို ချစ်ခဲ့တာပဲ။ သားလေးတောင် ဂန့်ကျော် အရွယ်ရှိပြီ။ ညိုတို့ ဒါတွေ ပြောနေစရာ မ

လိုဘူဆိုပြီး ပေါ့ပေါ့တန်တန် တွေးခဲ့မိတာ ညို့ မှားသွားသည်။ ။

ယခုမှ မောင့်ဆီက ခရီးရောက်မဆိုက် ကြားလိုက်ရသည့် စကားက လမ်းခွဲစကား ဖြစ်နေသည်။ ။ ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသည့် အခါ ညို့ နားကိုပင် ညို့မယုံနိုင်။ ညို့ကို စနောက်နေသည့် အထင်နဲ့ မောင့်ကို ဖက်လှဲတတင်း လုပ်တော့ မောင်ညို့လက်တွေကို အတင်း ဖယ်ချသည်။ ။ ထိုအခါမှ ညို့ကို မောင်အတည် ပြောနေသည် ဆိုတာ ညို့သိခဲ့ရသည်။ ။ ညို့ မောင့်အပေါ်ကို ရာနှုန်းပြည့် ယုံကြည်ခဲ့တာ ညို့အမှားကြီး မှားသွားခဲ့ပြီ။ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေတဲ့ ညို့ နှုတ်ခမ်းတွေ ရုတ်တရက် ပွင့်ထွက်သွားခဲ့တာ တစ်ခွန်းတည်း။

" မောင်..."

တုန်တုန်ယင်ယင် ထွက်သွားသည့် အသံက အတော်လေး ကျယ်သွားသည် ကို ညို့သတိထားမိသည်။ ။ မောင်ကတော့ အဝေးကို ငေးကြည့်နေဆဲ။ တသွင်သွင် စီးကျနေတဲ့ ညို့မျက်ရည်တွေကို ကျောခိုင်းနိုင်နေပြီလား မောင်ရယ်...။ တအိအိ ရှိုက်သံတွေနဲ့ ညို့နှုတ်ခမ်းက စကားသံ ထပ်မံ ထွက်မလာတော့။ ရင်ထဲတွင်း စူးနစ် အောင့်သက်အောင် ခံစားနေရပြီး လောကကြီး တစ်လုံး ပြောင်းဆန်နေသည်။ ။ ခဏကြာတော့ မတိုးမကျယ်တဲ့ မောင့်အသံ ထပ်မံထွက်ပေါ်လာသည်။ ။

"မောင်တောင်းပန်ပါတယ်ညို့။ မောင့်ကို နားလည်ပေးပါ။ မောင်ဆက်ပြီးတော့ ဟန်မဆောင်ချင်တော့ဘူး။ ညို့ ရှေ့မှာ လည်း မောင်ဟန်ဆောင်နေရတာ လိပ်ပြာ မသန့်တော့ဘူး။ တကယ်တော့ မောင့်မှာ ချစ်သူ ရှိတယ်ညို့။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် မောင်ညို့နဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ရပေမဲ့ မောင်သူ့ကို ခုထိ ချစ်နေဆဲပဲ...။မောင့်ကို နားလည်ပေးပါညို့ရယ်..."

နားလည်ပေးရမယ် ဟုတ်လားမောင်...။ လင်ယောက်ျား တစ်ယောက်လုံး အိမ်ထောင်ရေး ဖောင်ပြန်မှုကို ညှိက ဘယ်လို စိတ်မျိုးနဲ့ နားလည်ပေးရမှာ လဲ။ အဲဒီလောက်ထိလည်း ညှိသဘောထား မကြီးနိုင်ဘူးမောင်...။ ဒီအချိန်မှာ မောင်က အိမ်ထောင်သည် ဖြစ်နေပြီ။ အိမ်ထောင်သည် ဆိုတာထက် မောင်က ကလေးအဖေ ဖြစ်နေပြီ။ မောင့်ဆန္ဒကို ဦးစားပေးလို့ မရဘူး။ ဖြစ်သင့်တာကို မောင်လုပ်ရမယ် မောင်...။

စဉ်းစားကြည့်ပါမောင်ရယ်...။ အိမ်ထောင်တစ်ခု ပြိုကွဲတယ်ဆိုတာ မောင်ထင်သလောက် မလွယ်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ဖြန့်ကျက် ပေါင်းသင်းလာတဲ့ မောင်နဲ့ ညှိကြားမှာ မောင်တာဝန် ကျေခဲ့သလို ညှိလည်း မယားဝတ္ထရား ပျက်ကွက်ခဲ့တာ ဘာများ ရှိလို့လဲမောင်။ ညှိကို ထည့်မတွက်ရင်တောင် သားလေးကိုမောင် ထည့်စဉ်းစား သင့်ပါတယ်။ တောင်းပန်ပါတယ် မောင်ရယ်...။ သာယာနေတဲ့ ညှိတို့ အိမ်ထောင်ရေးကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ မှ ညှိအပြုလည်း မခံနိုင်ဘူးမောင်...

ညှိပြောရင်း မျက်ရည်တွေ တသွင်သွင်း စည်းကျလာသည် ။ မောင်ကို ညှိအထင်ကြီးခဲ့မိသည် ။ မောင်ဟာ လူတော်။ မောင်ဟာ လူကောင်း ။ မောင်က သစ္စာရှိတဲ့ ယောက်ျားကောင်း၊ ပြီးတော့ ညှိကို အရမ်းချစ်တဲ့ ခင်ပွန်းသည် လို့ ညှိယုံကြည်ခဲ့မိသည် ။ အိမ်ထောင်သက် ဖြန့်လုံးလုံး ညှိအပေါ် စိတ်မပါပဲ မောင်ပေါင်းသင်း ခဲ့လေသလား။ ညှိ အထင်တွေ သက်သက်စင်အောင် မှားသွားခဲ့ပြီ။

“မောင်ကို ကွာရှင်းပေးလိုက်လို့ မင်းမနစ်နာ စေရပါဘူးညှိ။ မင်းတို့ သားအမိ တစ်သက်စာလုံး အေးအေးချမ်းချမ်း နေထိုင် စားသောက် လို့ ရအောင် ငါလုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်”

"တော်တော့ မောင်...။ ညှိ မကြားချင်ဘူး။ ညှိလိုချင်တာ အဲဒီ ငွေ

တွေ ပြည့်စုံမှုတွေ မဟုတ်ဘူး ။ ညှိလိုချင်တာ သာယာတဲ့ မိသားစုလေး။
ဒါလည်း မောင်အတင်း ဖန်တီးနေစရာမလိုဘူး။ ညှိတို့ မှာ ဒါတွေ အား
လုံးရှိပြီးသား။ ဆက်ထိန်းသိမ်းဖို့ ပဲလိုတာ ...။ နေပါဦး မောင်ရယ် ...။
သူက ဘာတွေ ကောင်းနေလို့ လဲ။ မောင့်အပေါ် ဘယ်လိုတွေ မြဲဆွယ်
နေလို့ မောင်က အဲဒီလောက်ထိ သာယာ နေတာလဲ။ အိမ်ထောင်တစ်ခု
ကို လွယ်လွယ် အပြုလဲ ခံနိုင်လောက်ထိ မောင်မအဘူလို့ ညှိထင်ခဲ့တာ
... ခုတော့ ညှိထင်ထားတာတွေ လေးစားထားတာတွေ အထင်ကြီးထား
တာတွေ အလကားပဲ ...။ အရာအားလုံးကို မောင်ရိုက်ချိုး ပြစ်တယ်"

"တော်တော့ ညှိသက်လွင်...။ ငါမင်းကို မညာချင်လို့ ငါ့စိတ်ထဲရှိတဲ့
အတိုင်း။ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း ငါမင်းကို ဝန်ခံတာ။ ကျန်တာ
မင်းအပိုင်းပဲ"

မောင်က ပြောပြောဆိုဆို နေရာကနေ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားပြီး
ကားပေါ်တက်လို့ သူ့ကားကို ဝေါခနဲ့ တရကြမ်း မောင်းထွက်သွားသည် ။
ညှိမျက်ဝန်းအိမ်မှာ မျက်ရည်တွေ တရစပ် ကျနေဆဲ။ လင်ယောက်ျား
တစ်ယောက်ရဲ့ လမ်းခွဲစကား အပြောခံရသည့် မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ ရ
င်ထဲက အပူက ဘာနဲ့ မှ နှိုင်းပြလို့ မရအောင်ပင်။

ရင်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်နေသည့် ဝမ်းနည်းခြင်း အံ့ဩခြင်း စိတ်တိုခြင်း
မခံရပ်နိုင်ခြင်းတို့ က ဘယ်အရာက အနိုင်ယူလို့ ယူနေမှန်းမသိ။ နောက်
ဆုံးတော့ ခပ်သွက်သွက် မောင်းထွက်သွားသည့် မောင့်ကားလေးကို ကြ
ည့်ပြီး ညှိအသားကုန် အော်ပစ်လိုက်သည် ။

"မောင်..."

